

Sanyikáról már az óvodában kiderült, hogy különös érdeklődéssel bír a szebbik szem iránt, azaz szexuálisan túlfűtött. Ezt olyan szépen mondtam, hogy szinte magam is meghatódtam tőle. Valójában nem is én fogalmaztam így, hanem Marika néni, a kertvárosi egyes számú óvoda vezető pedagógusa, aki eltanácsolta Sanyikát a jó hírű intézményből. Igen, kénytelen volt eltanácsolni (hogy azt ne mondjam, kicsapni), hogy megvédhesse az óvoda jó hírét, az óvónők és a dajkák szakmai felkészültségének a minőségbiztosítás jegyében történő folyamatos fejlesztése és a legmodernebb pedagógiai elvek és eredmények alkalmazása érdekében. Ezt az okfejtést elfogadta, és aláírásával támogatta az önkormányzat oktatási és nevelési osztályának hivatalosan kinevezett vezetője, Tátrai Miklósné. Már hogyné támogatta volna, amikor oda jár az ő kis szemefénye, Magdikája, no meg az alpolgármester Marianna Zsannettje is.

Konkrétan az történt, hogy az ebéd utáni szieszta előtt a vécéhez vezető folyosón Takarós Sanyika azt mondta Vasadi Emerenciának, a takarékszövetkezet főkönyvelője leánykájának, hogy „Emelence, én megmutatom neked az angyalbödlőmet, ha te is megmutatod nekem a pannikádat”. Köztudomású, hogy a gyerekek könnyen megértik egymás szavát, nem volt szükség különösebb magyarázkodásra. Megmutatták. Rozália, a dadus, a folyosó közepén haladva észlelte ezt a botrányos jelenetet, amint a Sanyika fogdosta az Emerenciácska... szóval azt, az Emerenciácska pedig fogdosta a Sanyika... szóval azt. És ráadásul még hangosan nevetgéltek is rajta. Különösen a Sanyika nevetgélt. A dadus azonnal jelentette a dolgot a vezető óvónőnek, aki azonnal felhívta telefonon Vasadi úr nejét, és megfogadta neki, hogy soha többé nem fordulhat elő efféle erkölcstelenség az általa vezetett gyermekintézményben. Már csak azért sem, mert ezt a Sanyikát azonnali hatállyal eltanácsolja az óvodából. Tulajdonképpen fél se kellett volna venni, de hát nem volt hely a másik óvodában, és megsajnálta. De hát mit is várhatna az ember az ilyen Takarós-féléktől? A pasas valamiféle buszsofőr, az asszony meg konyhalány a sarki vendéglőben.

Ekként történt, hogy aznap délután, a vezető óvónő személyesen adta át a gyermeket az érte jövő Takarós anyukának, és szép szóval megkérte, hogy soha többé ne vigye oda a gyermeket. Mert ugye lehet, hogy Takarós anyukáéknál ez a szokás, de ebben az óvodában nem lehet fogdosni a kislányok micsodáját.

– Kinek a micsodáját, kinek nem lehet fogdosni? – kérdezett vissza értetlenkedve Takarós anyuka.

– Hát az Emerenciácskának az azt... – hebegte kínosan elpirulva Marika néni. – Ide a jobb emberek gyerekei járnak, és...

– Ja, mármint hogy azt mondja, hogy az én Sanyikám lemeózta valamelyik feles ember leánykáját? Ez olyan oltári nagy dolog? No, de kedves Marika néni, maga nem volt kíváncsi hároméves korában?

– Nézze, én nem vitatkozom magával – váltott szigorúra az óvónő. – Így döntöttem, és kész. Ismétlem, hogy ne hozza ide többé a fiát! Vannak más óvodák is... A miénk nem olyan.

– Értem – tette csipőre a kezét Takarós anyuka. – Tudja, mit? Csessze meg

az elit óvodáját! Akkor se hoznám ide, ha könyörögnének érte. Elit óvá néni!... – Az arcán méla undorral mérte végig az óvónőt, és becsapta rá az ajtót. Hazafelé menet azért csak fölpofozta a mit sem sejtő Sanyikát is, és egész délután zsörtölődött vele.

– Na, most aztán mit kezdjek veled, hová vigyelek? – lökte oldalba a gyereket. – Alig hároméves, és lemeózza a főkönyvelő lányát... Már most látom, mekkora kurvapecér lesz belőled. Akár az apja... – dohogta, és jócskán rálegyintett a gyerek fejére. Sanyika meg csak nézett, mint Mari a moziban, és nem értette, mit vétett. Miért nem szabad neki megsimogatni egy másik gyereket, aki hasonlóképp szereti őt? Mert nyilván szereti, ha ő is megsimogatta...

– Mit csinált? Megfogdosta a főkönyvelő lányának a...? – képedt el az apja, amikor este hazaért a szolgálatból. – No, gyere csak ide, te rosszéletű leánykereskedő!

– Hagyd, már lefektettem! Épp eleget kapott tőlem is – mentegette az asszony.

– Engem az nem érdekel. Úgy elverem, mint a kétfenekű dobót, hogy még százéves korában is emlékezzen rá. Ilyen hülye helyzetbe hozni bennünket... Persze, tudom én, hogy nem ő a hibás, hanem az a hülye anyád, aki állandóan a hasát csókogatja, meg azt dumálja neki, hogy „megzabálom az angyalbögyöllődet”! Nem csodálkoznék rajta, ha kiderülne, hogy még azt is csókogatja. Hallottam is a múltkor, hogy megkérdezte a Sanyika: „Neked is angyalbögyöllőd van, Mama? Mutasd meg!” A Mama meg: „Nem, nekem pannikám van. Ha nagy leszel, majd megmutatják neked is a lányok.” Aztán most megnézte... Az a hülye anyád, ő tehet mindenről. Igen, mert állandóan férfihiánya van. Fehérmájú vén szajha! Apádat se becsülte, de azóta se tudott két hónapnál tovább megmaradni egyetlen férfi mellett sem.

– Ne merd bántani az anyámat, mert kikaparom a szemedet, te vadállat! Mit tudsz te rólunk, asszonyokról?

– Hajaj!... Inkább azt kérdezd, mit nem tudok!

Szó szót követetett, elcsattant az első pofon is, azt követte a második... Persze, hogy fölébredt a zajra a gyerek, és látta, hogy a szülei egymás haját tépik, egymás rokonait pocskondiázzák, csak azt nem értette, miért van mindez. Üvöltve rohant közejük, próbálta szétválasztani őket, így aztán neki is jutott néhány az ütlegekből. Az indulatos félszavakból arra következtetett, hogy a legfőbb rosszaság az, ha lányokkal barátkozik az ember. Aztán az anyja újra ágyba dugta, és álomba sírták egymást. Takarós apuka meg elment a kocsmába kipihenni az est fáradalmait. Az új napra ébredve Sanyika már nem csak selypített, hanem dadogott is. Az anyja megsimogatta a fejét, és azt sziszegte a fogai között: „Az a rohadt apád, az az oka mindennek...”

Teltek-múltak az évek. Sanyika átkerült egy másik óvodába, de a híre oda is követte. Az óvónők titkon megsúgták egymásnak, hogy ez az a fiú, aki megfogdosta a főkönyvelő lányának, a... szóval azt. Vigyázni kell rá, a kislányokat óvni kell a közelségétől. Ha kettős sorban vonultak is valahová az utcán, vagy kísértáltak a közeli parkba, Sanyikának csak fiú lehetett a párja, nehogy még a kézfogással is megrontson valakit. Hja, ez egy ilyen család... A gyerekek is észrevették ezt a megkülönböztetést, és egyre inkább kiközösítették maguk közül a fiút. Nem tudták ugyan, mit

jelent a szó, de valaki elkezdte, aztán egyre többen nőfalónak becézték. Ő meg csak nézett rájuk bambán, és egyre jobban dadogott.

Amikor hatéves lett, elküldték iskolaérettségi vizsgálatra. A pszichológus azt mondta, várnia kell még legalább egy évet a beiratkozással, de addig se ártana megmutatni egy szakembernek. Talán még korrigálható... No igen, de hol terem az olyan? Esetleg Pesten, vagy valahol a megyeközpontban. Ki vigye oda, mivel, mikor, és miből? Konkrét választ egyikre se tudott adni senki. Az apja éppen munkanélküli, az anyja minimálbérért dolgozik, és különben is a nagymama neveli a gyereket. A lányokat nem háborgatja, hát akkor meg mi a baj? Végül is a következő évben fölvtették a kisegítő iskolába. Megtanult írni, olvasni, a pénzt is meg tudja számolni. Mi kell még egy ilyen félkegyelmű vidéki gyereknek?

Hanem amikor úgy tizenhárom-tizennégy éves lett, a barátai elkezdtek kerülgetni a lányokat. Ő csak leste őket, vigyorgott az éretlen vicceiken, de soha nem vetemedett volna arra, hogy akár csak meg is szólítson egy kislányt. A többiek cukkolták, élcelődtek rajta, sőt még fogadásokat is kötöttek rá, hogy vajon mit tesz, vagy mit mond, ha netán egy leány megszólítja.

Végül az apja megunta ezt a lehetetlen helyzetet, hogy mindenki az ő egy szem fián röhög, és elhatározta, hogy bármi áron, férfit farag Sanyikából. Végtere is testileg ép a gyerek, ahhoz meg nem kell különösebb észbeli tehetség, hogy egy buta nőt meghódítson. Leültette maga mellé, elmagyarázott neki mindent, amiről úgy gondolta, hogy tudnia kell. Föl is mondatta vele a leckét, és nagyon elégedett volt, amikor Sanyika nevetgélve, a vállát vonogatva, de tulajdonképpen minden kérdésre válaszolt. A végső és legfontosabb jó tanácsa az volt, hogy ha valaki megkérdezi, hogy van-e már csajod, Sanyika, nehogy azt felelje, hogy nincs, mert akkor tehetetlen hülyének nézik. Csak azt szabad felelni egyenesen a kérdező szemébe nézve, hogy van, és mondani kell egy nevet, vagy kettőt. Mindegy, milyen nevet mond, de hozzá kell tenni, hogy úriember nem beszél a szeretőiről.

Meg is fogadta Sanyika az apai tanácsot, és amikor a szomszéd utcában lakó vízszelölő előre röhögve megkérdezte, hogy „Sanyika, van-e már csajod?“, a fiú szemrebbenés nélkül válaszolt: „Van bizony, nem is egy. A maga lányának a barát-nője, a Juci, meg a patikus lánya, az Erzsike. De nem mondom meg, mert úriember nem beszél a szeretőiről.”

A vízszelölőnek még a szája is tátva maradt ezt a választ hallva, és sűrű redők gyülekeztek a homlokán. Azt tudta, hogy a Jucit otthagya a vőlegénye. Összeeszesztek valami marhaságon. A lány meg azt üzente neki, hogy bosszúból le fog feküdni az első útjába kerülő hülyével. Ez rendben van, de hogy éppen Sanyika lenne az? Hát ezt nem gondolta volna... A patikus lánya meg úgy fenn hordja az orrát, hogy állítólag még az autókölcsönző fiával se áll szóba. És akkor ez a Sanyika? Nahát, ezt el kell mondani a haveroknak a kocsmában.

Két nap múlva a sötét utcán hazafelé ballagó Sanyikát megtámadta három símaszkos férfi, és úgy agyba-főbe verték, hogy mentővel kellett kórházba szállítani. Közben azt kiabálták a fülébe: „Ki a te csajod, te úriember? Ki is? Mondjad, te roha-

dék!” Hiába tiltakozott, hogy ő nem azért mondta, csak hogy ne cukkolják. Oda se figyeltek, csak vágták, mint a répát. Ezért fizették őket.

A következő néhány évben olyannyira szótlan lett, hogy még köszönni is csak a hozzá legközelebb állóknak volt hajlandó. Az apja arra gondolt, hogy ha megtalálnák a fiú támadóit, és kellőképpen megbüntetnék őket, talán az helyrebillentené a lelki egyensúlyát, és ha dadogva, meg selypítve is, de legalább beszélne. El is ment néhányszor a rendőrségre érdeklődni, hátha megtud valamit, de senki se vette komolyan. Amikor a betörők, meg a gyilkosok felderítésére sincs elég rendőr, ki a fene foglalkozna azzal, hogy ki verte meg a kedvese nagypofájú szeretőjét? Hiába magyarázgatta, hogy az ő fia különleges eset, csak legyintettek rá, és mosolyogtak. A leveleire se válaszolt senki, amelyikben följelentette a Juci volt vőlegényét, mint felbujtót.

Nincs más hátra, valahogy „férfivá kell avatni” ezt a gyereket – gondolta –, hátha az aktus majd helyrebillenti az egyensúlyát. Meg is beszélte Sanyika barátaiival, hogy akár a föld alól is kerítenek egy fehérszínűt, aki némi pénzádomány fejében hajlandó lefeküdni vele. Utána pedig csapnak egy nagy görbe estét bográcspann főtt birkapörkölttel, gazdától vett kannás borral. A birkát Takarós úr hozza a juhásztól, akinél akkor éppen kisegítő birkapasztorként dolgozott.

– A slamos Bözsi! – csapott a homlokára a Pista gyerek. – Épp tegnap este mondták a kocsmában, hogy megint sirtre vágták az emberét, és jó pénzért bárhol, bármikor, bárkivel hajlandó lefeküdni. Állítólag a jobbak már be is jelentkeztek nála. Szóljak neki?

– Hát persze, és minél előbb, annál jobb – mondták szinte egyszerre. – Összeadjuk rá a dohányt.

Így történt, hogy megbeszéltek egy időpontot a slamos Bözsivel, aki ugyan túl volt már a serdülő leánykoron, sőt a negyvenedik születésnapját is többször megünnepelte, de kifejlett, gömbölyded idomokkal rendelkezett, és nem volt túl finnyás a partnereit illetően. Azt is megbeszéltek vele, hogy a fiú még érintetlen, neki kell bevezetnie a szerelem rejtelseibe. Ez se okozott gondot, de tízszázalékos felárat kért érte. Ezek után Sanyikát is kioktatták a teendői felől, és izgatottan várták a fejleményeket.

A meghatározott időpontban el is kísérték a park széléig. Onnan már látni lehetett a kis piros padot, ahol a Bözsi üldögélt egy nő és két férfi társaságában. Még integettek is egymásnak, hogy minden rendben van. Illetve a Pista gyerek, meg a haverjai értették úgy a Bözsi intését, hogy minden rendben, indulhat. Ő viszont azért integetett és mutogatott a társaira, hogy vegyék már észre, hogy zavarnak, mielőbb tűnjenek el a fenébe! Nehogy oda engedjék már ezt a félkegyelműt, mert még képes belerondítani az üzleti tárgyalásába. Különben is hét ágra süt a Nap, elég sokan ténferegnek arrafelé, az ilyen üzlethez meg nem kell tanú. Az meg különösen nem hiányzik neki, hogy újra felfigyeljen rá a rendőrség.

Mindez benne volt a Bözsi integetésében, de a fiúkat annyira lázba hozta a dolog – no meg a beígért vacsora lehetősége –, hogy azt értettek belőle, amit ők akartak. Ők pedig úgy gondolták, hogy ragaszkodnak a megállapodáshoz, és azonnal indítják

a barátjukat. Így is történt. Maguk pedig tisztos távolból, a bokrok takarásában követték, nehogy lemaradjanak valamiről.

Sanyika leszegett fejjel nekilódult, és gyors léptekkel közeledett a kis piros padon ülők felé. Közben magában ismételte a betanult szöveget. Amint odaért, az asszony szemébe nézett, és jó hangosan mondta:

– Bözsike néni, van háromezer forintom – és negédesen mosolyogva nyújtotta felé a pénzt. Azok meg hárman csak néztek megrökönyödött képpel, mint akik citromba haraptak. Hirtelen azt se tudták, nevensenek, vagy sírjanak. Nem úgy a slampos Bözsi. Elvette a pénzt, megszagolta, aztán visszaadta Sanyikának.

– Jól van, kisfiam, ügyes vagy – mondta. – Vidd el a jó édesanyádnak, és mondd meg neki, hogy tegyen érte nagykorúvá! Megérdemli.

– No, de Bözsike néni, én... – hebegte Sanyika, és sírva fakadt.

– Semmi baj, fiacskám, csak összetévesztettél bennünket.

Mindössze néhány tanúja volt az esetnek, harmadnapra mégis mindenki Sanyikán, az apján, meg a barátain köszörülte a nyelvét. No igen, mert hogy a birka már ott rotyogott a bográcsban, a kannás bor is ki volt fizetve, nem lehetett elnapolni az ünnepi vacsorát.

Egy hét múlva Takarós úr fogta a fiát, és levitte maga mellé a tanyára birkákat őrizni. Valamennyien barátságosan fogadták. Bolha, a fekete göndör szőrű terelőpu-li elé szaladt, körbeugrálta, mintha régi ismerős lenne. A birkák meg olyan jámboran álltak körül, mintha közéjük tartozna. Várták, mi történik. Bolha nélküle is tudta a dolgát. Sanyikának csak a botját kellett megemelnie, máris menetkészen állt az egész nyáj. Egyet füttyentett, és indult a „csapat”.

Takarós apuka két hét múlva otthagya a fiát, meg a tanyát. Pizkosul unta ezt az egész juhászmesterséget. Hiába no, nem volt türelme ahhoz a sok bamba jószág-hoz. Sofőr volt ő, vérbeli autós, aki még álmában is nyomja a gázt. Sanyikát meg erre teremtették. A birkákkal, meg a Bolhával még beszélgetni is tudott. Szavak se kellett hozzá. Mesélt nekik a kegyetlen városi világról, ahol feldarabolják, bográcsban, meg hatalmas üstökben főzik az ártatlan bárányokat, ahol a lányokat még simogatni se szabad, nem úgy, mint itt. Meg is kérdezte tőlük minden nap: „Befogadtok-e magatok közé báránynak?” És azok minden alkalommal azt felelték: „...be-e...” Bolha pedig olyan lelkesen csaholt a szertartáshoz, mintha ő lett volna a kántor. Sanyika soha többé nem ment vissza a kertvárosba, még látogatóba sem. Az emberekkel se állt szóba, így aztán se dadogni, se selypíteni nem hallották többé.